

Çapulcu Manyak 25

– Ömer Faruk · 14 Ağustos 2018

İki saate yakın bir süre kitap okudum. Hava karardı, perdeyi çekip ışığı açtım. Misafir odasına gidip annemin sandığından siyah bir bez aldım. Nereden aklıma geldiyse, odanın içinde körebe oynamak istiyordum. Bu oyun tek kişiyle belki de ilk defa oynanacaktı. Aslında, insan olmasa da odadaki eşyaları oyuncu olarak kabul edecektim. Odanın ışığını kapattım, loş bir karanlık oluştu; cisimler az da olsa fark ediliyordu. Odanın tam ortasına gelip gözlerimi bu bezle bağladım. Zifiri karanlık oluştu, en ufak bir ışık belirtisi yok. Her taraf kapkaranlık... Bana mutluluk veren, rahatlatan bir karanlık, koyu karanlık. Çok hoşuma gitti. Eğer körlerin içinde bulunduğu karanlık da böyleyse, onlar gerçekten çok şanslı insanlarmış.

Bulduğum yerde kendi etrafımda döndüm, döndüm; yorulunca durdum. Böylece yönleri de karıştırmış oldum. Masa neredeydi, dolap ve kapı nerde? Ya yatağım? Ellerimle sağı solu yoklayarak küçük adımlarla yürümeye başladım. Ayağım bir cisime dokundu, yere düşmüş bir kitap olabilir. Hatırlamaya çalıştım, yerde düşmüş kitap görmüş müydüm diye. Hatırıma bir şey gelmedi. Kitap buradaysa kütüphane yakınımda demektir. Birkaç adım daha attım, önce ileri doğru uzanmış olan ellerimi bu sırada aşağıya indirdim. Kafam bir yere çarptı; neyse ki hafif bir çarpışma oldu. Bu cismi elimle yokladım, odanın kapısıydı. Onu hemen ebeledim.

Sevindim bu ebelemeye, sanki çok büyük bir iş başarmıştım! Birkaç adım geri gidip, sağa döndüm. İki üç adım sonra yatağımı ebeledim, devam ettim, elim perdeye dokundu; çekildim ve bir şangırtı koptu, ayağımın üzerine korniş düştü; ama acımadı. Olsun, işte perdeyi ve pencereyi de ebeledim. Yüz seksen derece döndüm, yürüdüm, elbise dolabını ebeleyip dolabın yan tarafına dokunup seslendim:

-Aynadaki! Aynadaki seni de ebeledim.

Boğuk bir sestten cevap geldi:

-Çapulcu manyak!

Onunla dalaşmaya niyetim yoktu. Kütüphanemi, masamı, bilgisayarımı ve sandalyeyi de ebeleyip, geri döndüm; yatağımın yanına gidip üzerine uzandım. Oyun bitti. Yattığım yerden gözümdeki bezi çözdüm. Gözlerim bir müddet hiç bir şeyi göremedi, sonra alıştı. Hayal meyal cisimleri seçer hale gelince yataktan kalkıp ışığı açtım. Odanın hali iyi görünmüyordu. Olsun...

(Devam edecek...)